

let, maatte man gaa en helt anden Vej. Man maatte først begynde med at organisere, og naar det var færdigt, slog man Strøgen og kom til Udgifterne. Flertallet kom derved til den Overbevisning, at skulle vi have et Forsvar, maa vi nødvendigvis ogsaa have forøgede Udgifter. Og Kommissionsflertallet tilføjer: Hvis vi ved paa den Maade at skabe et Forsvar have den Lykke, at Krigen gaar vor Dør forbi, ere de personelle og pekuniære Ofre, vi have bragt for Forsvaret, rigeligt erstattede. Ja, det er jo den store Sandhed, vi sagkyndige bestandig have hævded. Spørgsmaalet blev da: Vilde man ogsaa nu gennemføre det samme Princip? Forsvarsministeren begyndte, da han skulde behandle Kommissionsflertallets Forslag, med at gøre Indskrænkninger, Nedsættelser. Da Udvalget blev nedsat, gik det samme Vej og gjorde yderligere Nedsættelser. Tidligere var det Højres Forslag, der stadig var Venstre for overdrevne, nu er det de Forslag, der ere fremsatte af Venstres Krigsminister, der ogsaa forekomme Venstre overdrevne, og saa stryger man. Og lad os saa se, hvad Resultatet bliver af disse Besparelser. Jeg skal kun nævne et Par Eksempler.

Der var i det Forslag, der forelaa, forlangt 6,600,000 Kr. til forskellige Kystforter rundt omkring paa Sjælland. Om disse Kystforters Nødvendighed skal jeg ikke udtale et eneste Ord. Men Udvalget mente, at den forlangte Udgift passende kunde bringes ned med 1,600,000 Kr., og skrev saa til Forsvarsministeren, det skrev til Autoriteterne, og de gik ind derpaa, kan man sige: Hvor man havde forlangt en 100,000 Kr., strøg man 20,000. Og saaledes blev man ved, indtil man var kommen ned til det forlangte Resultat. Men hvad har man derved i Virkeligheden opnaaet? Ikke en Smule andet end, at de Forter, der anlægges, blive utilfredsstillende, og naar Aarene ere gaaede, vil det vise sig, at man forlanger mere, og saa kommer det igen paa § 26. De, der have levet paa den Tid, da jeg var Rigsdagsmand, fra 1874—84, ville vide, at der var en Tid, hvor vi, hver Gang vi fik en Finanslov, slog op paa § 26; dér kunde vi se, om vi det Aar skulde have Vanskeligheder eller ikke. Men det er ikke den Maade, man skulde tage Tingene paa.

Men jeg vil tage endnu et Eksempel; tilsyneladende meget ubetydeligt. Der var foreslaaet to Indkaldelser, hver paa 25 Dage. Der har det ærede Udvalg foreslaaet — og den højtærede Minister er

gaaet ind derpaa —, at den ene Indkaldelse skal indskrænkes til 20 Dage. Dette Forslag motiveres af Udvalget med, at vi ifølge Hærlovsforslaget fremtidig skulle indkalde Forstærkningen i 6 Dage, men de to Ting have ikke det Gud har ladet skabe med hinanden at bestille. Men lad os se lidt tilbage og det saa meget mere, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i Gaar talte om yderligere Nedsættelse af Militærtjenesten. Ved Loven af 1867 blev Linie-Mandskabet indkaldt 4 Gange, 2 Gange til Lejr-Tjeneste, hver Gang 45 Dage, det var altsaa 90 Dage, og 2 Gange til Reserven, hver Gang 30 Dage, det var 60 Dage, tilsammen 150 Dage, foruden de 6 Maaneders Uddannelses-tid. Men ved Loven af 1880 strøg man Indkaldelsen til Reserven, de 60 Dage, og formindskede Lejrøvelserne med 30 Dage, saaledes at Mandskabet nu kun kom ind til 2 Indkaldelser, hver paa 30 Dage. Det er altsaa en ganske respektabel Nedsættelse. Nu skulde man tro, at man var bleven staaende derved, men i 1894 gik man et Skridt videre og forandrede Tiden for Indkaldelserne fra 30 til 25 Dage, og vi var altsaa fra de oprindelige 150 Dage komne ned til 50 Dage. Saa kommer den anden Side af Sagen. Det blev i Hærloven af 1867 bestemt, at Forstærkningen kunde indkaldes, men alle de Ministre, der have forlangt en Indkaldelse af Forstærkningen, led et Nederlag. Jeg tager vist ikke meget fejl, naar jeg siger, at Ministeriet Frijs gik paa Grund af Afstemningen over en Indkaldelse til Forstærkningen, som Folketinget ikke kunde gaa ind paa. Nu er man i Forsvarskommissionen gaaet ind paa, at enhver Mand, der staar i Forstærkningen, skal indkaldes i 6 Dage. Hvorfor? Fordi det er saa lang Tid siden, de have været inde, at der i den Tid kan være foregaaet Forandringer, som han nødvendigt maa kende, ikke alene paa det taktiske Omraade, men ogsaa paa andre Omraader, hvis det ikke skal gaa som i 1864, da man var nødsaget til at give det indkaldte Mandskab Geværer, som det ikke kunde lade, og som det ikke forstod at skyde med. Men nu gør man gældende: I Kraft af, at vi foretage dette Skridt — der er en absolut Nødvendighed lige overfor Forstærkningen — kunne vi godt stryge 5 Dage af Indkaldelsestiden. Men hvad bruges denne Indkaldelsestid til? De ere under stadig Rekrutuddannelse, saaledes at der aldrig kan være Tale om hverken for Regimentschefen, Brigadechefen eller de højere kommande-